

Ana Blandiana

Întîmplări din grădina mea



Editura Ion Creangă



De-aș avea timp

De-aș avea timp să vă povestesc pe îndelete
Tot ce se întîmplă la mine-n grădină
Cît e ziua de mare,
V-aș scrie pe o frunză de castravete
(velină),
Cu o pană de ciocănitoare,
O scrisoare foarte mare.



Dar pentru că sînt extraordinar
De ocupată
Și nu-mi mai văd capul de treabă,
Vă scriu în grabă,
Pe o frunză de mărar
 (presată),
Cu un picioruș de furnică,
O cărticică foarte mică.



Oare cum or fi florile

Oare cum or fi florile
Cînd nu se uită nimeni la ele
Și se dezbracă pe furiș
Pînă la piele?

Cum or fi arătînd *romanîțele*
Cînd își dau jos rochițele
Lor albe cu centură aurie,
Pe care toată lumea le știe?

Cum or fi oare *stînjeneii*
Cînd își leapădă cămășutele și ciorăpeii
Albaștri ca zarea fără nici un pic de gri,
Pe care îi poartă și noapte și zi?

Și cum pot să fie *crăițele*
Cînd își dezleagă fustițele
Încrețite, cu horbote și cu dantele,
Ca să se minuneze lumea de ele?

Și *cîrciumăresele* cum or fi
Fără catrințele lor roșii și portocalii,
Fără iile lor strînse-n brîuri
Cu arnici, cu alesături și rîuri?

Și mai ales *trandafirii* cum arată oare
Fără costumele lor atît de elegante,
Încît par că sînt croite pentru o serbare
La care prinții se maschează-n plante?

Tare-aș mai vrea să se întîmple odată,
Într-o singură clipă fără sfială,
Să pot zări pe furiș cum arată
Florile în pielea goală.





Cine poate ști

Cine poate ști
De unde vine vara
Și încotro se duce
Cîntînd
Caravana ei verde și aurie?

Unii zic c-ar veni
Din pământ,
Că-și trage povara,
Fierbinte și dulce,
Din bostănărie,
Că se naște în pepenii verzi,
În miezul lor
Strălucitor
Ca un palat
Luminat
De rubine,
Cu pereți
De porfir și nestemate
Și cu pardoseala purpurie.
Tot ce se poate,
Dar mie
Mi-a spus o fetiță cuminte
Că-și aduce aminte
Cum vara vine din copilărie,
Și cum,
În miros de lapte, de fin și de fum,
Alunecă de-aici,
Trasă de fluturi, de buburuze și de furnici,
Înspre bunici.



Într-o zi pe cînd lucram

Într-o zi pe cînd lucram
În grădină, pe sub geam,

Îngrijind un trandafir,
Văd că intră-un musafir:

Era mic c-abia-l vedeai,
Dar cu mustăți ditamai;

Încăpea printre uluci,
Dar avea blănița-n dungă;

Și-ntr-un capăt, dintr-o dungă
Îi creștea o coadă lungă;





Era numai cît o floare,
Dar avea patru picioare;

Ochii-albaștri îi clipeau
Și știa să zică «miau».

Ba să vezi și să te bucuri —
Sărea-n aer după fluturi

Și știa chiar să se joace
Cu cîteva ghemotoace.

Oare, ce-ați fi făcut voi
Cu-acest musafir de soi?

Eu oaspele important
L-am tratat cu lapte cald;

Ca să-l conving să rămînă,
I-am dat și-un pic de smîntînă;

Și, pentru că era mic,
L-am botezat Arpagic.

Face oricine ce vrea

În grădina mea, şirete,
Piersicile-s violete,

Iar prunele, şi mai şi,
S-au făcut portocalii;

Cătăraţi cu mult dichis,
Strugurii cresc în cais;

Castraveţii, cum să spun,
Au pornit să urce-n prun;

Pe-o tulpină de mărar,
Se roşeşte-un gogoşar;

Sub o frunză de măcriş,
Creşte-o floare pe furiş;

Sub o tufă de urzici,
Ziua doarme-un licurici;



Mi-a spus mie o furnică:
Multă libertate strică.

Iar o viespe rea de gură
Mi-a spus că-i harababură.

Sub un fir de caprifoi,
Stă și toarce un pisoai;

La umbră de pătrunjel,
Doarme dus și un cățel;

Profitînd că nu-s un zbir,
A crescut și-un fir de pir;

Și, văzînd că-i slobodă,
Crește-n voie-o lobodă;

Ba, ceea ce-i prea de tot,
Se întinde și-un troscot;

Iar un dovlecel grăbit
Sare gardul ilicit.

Ce să fac? Tot ce se poate
Că-i prea multă libertate.

Dar nu vreau să schimb nimic,
De aceea și eu zic:

Uite că-n grădina mea
Face oricine ce vrea.



O furnică poetă

În timp ce scriu,
Pe tocul meu
Se urcă o furnică.
Știe și știu
Că n-are de ce
Să-i fie frică.

Nici s-o alung,
Nici s-o omor,
Nu-mi stă în fire.
I se poate-ntîmpla
O singură nenorocire:
Fără s-o observ, din greșeală,
S-o moi cu penița-n cerneală
Și să devină singura furnică albastră
De pe planeta noastră.
Ba, dacă bea din cerneală un pic,
Nu se mai poate face nimic:
Devine singura furnică poetă
De pe planetă.
Și atunci, trebuie să facă cerere
Și reclamație
Să fie primită (de greiere!)
În uniunea de creație.



Fapt divers

Ieri dimineață pe la ora șapte,
Cînd era încă aproape noapte

Și toți copiii dormeau încă tun,
A fost săvîrșită o crimă în prun.

Un vierme necunoscut s-a introdus
În pruna cea mai de sus.

I-a supt sîngele dulce și-n grabă
A azvîrlit-o fără viață în iarbă.



Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi-ntîmplat,
A plecat.

La ora opt și zece minute apoi,
Furnicile au descoperit trupul prunii-n trifoi,

Și l-au așezat pioase pe-o pernă
Umplută cu foi de lucernă,

Și l-au prohodit bătrînește pe rînd,
Și l-au coborît în pămînt.

La ora nouă și cinci au venit păsările, detectivii cei mici,
Și le-au anchetat, și le-au acuzat pe furnici.

La ora zece fix au apărut procurorii cei mari,
Îmbrăcați în uniforme de grădinari.

Au pus întrebări prunelor înspăimîntate
Și-au cercetat totul cu severitate,

Și-au dat în urmărire cu semnalmente ferme
Un vierme.



La ora treisprezece și două minute exact,
Încă nu-l prinseseră pe vinovat.

Ei nu știau că viermele nu fusese vierme, ci omidă
Pe care nu aveau cum s-o prindă,

Pentru că se transformase, fără nici un martor ocular,
Într-un fluture extraordinar

Care se învârtea ironic și grațios,
Ca să vadă ce se mai petrece jos,

Iar ei, obosiți de anchetă și urmărire,
Se opreau din când în când să-l admire.





Subchiriașii

În pridvorul casei mele
E un cuib de rîndunele.

Deși nu-s un bogătaş,
Am, deci, șase subchiriași.

Pentru că-s, uitai să spui,
Doi părinți și patru pui.

Părinții, nu știu cum fac, —
Toată ziua sînt în frac.

Chiar și dimineața zboară
Doar în ținută de seară.

Vrăbiile-i cam bîrfesc,
Cică prea se grozăvesc.

Dar eu, drept să spun, îi iert:
Sînt în haine de concert.

Puii-i văd ieșind în prag:
Patru guri deschise larg.

Încît chiar mă preocup:
Ciocurile au și trup?

Ba mă-ntreb și alte fleacuri:
Trupurile au și fracuri?

Mor de curiozitate
Pînă aflu cîte toate,

Dar m-oi lămuri ușor
La prima lecție de zbor.



La Paris

La Paris, la colț de străzi,
Cireșele cresc în lăzi;

Strugurii afuzalii
Cresc de-a dreptul în cutii;

Piersicile, nici n-ai crede,
Cresc ascunse în șervete;

Și-ascultați-mă pe mine,
Merele cresc în vitrine.



Prunele cresc pe cîntar,
Pepenii în galantar,

Fragile, în mare grabă,
Cresc de-a gata din tarabă,

Și alunele sadea
Cresc în bar, de sub tejghea.

Un plictis de zile mari:
Nici albine, nici bondari.

Dar, în schimb, nimic de zis,
Pe-orice stradă în Paris,

Orice cîine, cît de mic,
Crește-n coadă un covrig.



Semințe

Cine dintre voi
Știe ce pierde
O turmă de oi
Prin cîmpia verde?

Rotunde mărgele
Lucioase și mici,
Ca niște ghiulele
Pentru licurici.

Cine-ar sta să-ngroape
În pămînt degrabă
Vreo două-trei boabe
Și le-ar pune apă



Ar vedea cum iese
Din pământ ușor
O blăniță deasă
Și un botișor;

Ar vedea c-apar
Ici-colo codițe,
Ba uneori chiar
Și două cornițe.

Că-s sîmburii mei
Semințe de miei,
Și mărgelele-s
Semințe de iezi.



Un secret

De un timp nu-mi prea plăcea
Arpagic cum se purta.

Mieuna, se fandosea,
Și cînd nu-l vedeam fura.

Ba, fiind mai mărișor,
Se făcuse vînător.

Printre mure și urzici,
Vîna păsările mici;

Printre smeuri și ciulini,
Vîna puii din vecini;

Și-ntr-o zi l-am prins de tot
Cu un fluture în bot.

Nici o îndoială nu-i,
Că-i urît din partea lui.

Dar eu, totuși, m-am gândit
Că poate-i nelămurit.

Să-i spun pe-nțelesul său
Ce e bine și ce-i rău.



Și i-am zis: Domnule Pis,
Aici ești în Paradis.

Poți să ai ce vrei, de toate,
Dar nu poți să ai păcate.

Condiția ca să rămii
E să fii premiant întâi.

Și-un secret de vrei să-ți zic:
Bine-ar fi să rămii mic,

Căci paradisul meu, știi,
E făcut pentru copii;

E un rai liliputan,
Nu-ncapă-n el un motan.

Dar de mă restrâng un pic
Poate-ncăpea un pisic.